

Podle Alda Leopolda je třeba brát etický ohled na zemi, jelikož ekonomické vnímání přírody sice zaručuje okamžitý zisk pro člověka, snižuje však možnost zisku do budoucnosti. Pokud bychom tento ekonomický princip i nadále uplatňovali, můžeme ztratit možnost vůbec uspokojit své nároky, které na přírodu máme, jelikož překročíme hranice využitelnosti přírody a nenávratně ji zničíme v podobě devastace abiotické složky naší planety a také v podobě vyhynutí různých druhů, které mají v symbiotickém světě života na Zemi mnohdy nenahraditelné místo. **A co hůř. Doopravdy vůbec nevíme, jaké místo organismy ve světě mají.** To, že je ekonomické nástroje nejsou schopny postihnout, jelikož nám někteří tito tvorové nepřinášejí zisk, ještě neznamena, že nejsou důležité. Právě, že jsou totiž naše vědomosti o souvislostech v přírodních koloběžích a o biocenóze velmi malé a prakticky klesají s každou novou objevenou informací, nemůžeme si dovolit ničit přírodu v honbě za okamžitým ziskem v takovém měřítku, v jakém činíme. Měli bychom při naší snaze uživit se, brát ohled na vše ostatní. A při tom nám může pomoci etický ohled na Zemi, který musí podle autora vycházet z našich emocí a nikoli v utilitárních profitů.

Leopoldova východiska podle mne zakládají příliš na emotivních a spontánních argumentech. Abychom přesvědčili materialisticky smýšlející část populace, pro kterou je ekonomismus součástí vnímání reality, bylo by třeba stále zachovávat, pokud možno, co nejlepší racionální argumenty pro podporu následné etiky k Zemi. Etický vztah k ní se stává nutností a to sám autor tvrdí, to však nenabádá k tomu, abychom si etický vztah k Zemi vytvořili. Tato skutečnost nás právě nutí, abychom tak učinili. Brát ohled na přírodu se tak stává pragmatickou činností, která nepotřebuje hlubší ospravedlnění. To potřebuje až pravá etika k naší planetě a tedy respektovat ji v každém ohledu. **Většinu potřebných změn a cílů však můžeme, podle mne, dosáhnout i bez tohoto úsilí.**

V roce 1949 byla publikována kniha, ve které se stať Etika Země nachází. Nynější autoři o různých skutečnostech, kterými autor argumentuje, hovoří také a stále. Přesto však požadavky nejsou dostatečně naplňovány. Přílišný pesimismus však také není na místě. Výstupy autorových myšlenek se podle mne snaží být prezentovány široké veřejnosti alespoň v nějaké míře. Ignorance veřejnosti k neekonomickým prvkům naší planety je však stále velká a to i po 66 letech od vydání knihy a i proto má autor své místo v naší době.